

**Lisa
Jackson**

Sandros Brown ir
Mary Higgins Clark
knygų skaitytojams

NAKTIS

Alma littera

ĮŽANGA

Gelbėkit!

Jam svaigo galva, sąmonė drumstėsi.

Akyse tavaravo.

Jis nepajėgė nė krustelėti.

Prieštaringos mintys triko ir painiojosi.

Dėjosi kažkas negera... siaubinga.

O kad pajėgtų samprotauti. Kad galėtų susikaupti nepaisydamas skausmo, tarsi peiliais raižančio smegenis.

Jis bandė išdaužti nors žodį, bet liežuvis neklausė, ir tyso-damas paslikas ant savo rašomojo stalo tegalėjo klaikiai mykti... bent jau manėsi tysas ant stalo. Šiaip ne taip sumirkčiojęs, mėgino įtempti akis, bet aplinkui tvyrojo prietema, tamsūs pavidalai išskydo, lyg stebeilytų į pasaulį pro dūmuotą plačiakampį objektyvą.

Kaip jis čia atsirado?

Negalėjo prisiminti, tačiau numanė, kad ką tik atsibudo.

Ne... buvo ne taip... jis įėjo čia padirbėti, štai dokumentai... taip... o tada... *O kas tada?*

Ketlina. Ketlinos ir skyrybų reikalai! Bet kodėl jis negali pajudinti rankos? Ar kojos? Ar bet kurios kitos prakeiktos kūno dalies? Jį nuvėrė išgąstis. Įtempė jėgas. Nekrustelėjo nė vienas raumuo. *Viešpatie švenčiausias, kas čia vyksta?*

Skamba muzika. Švelni, klasikinė. Barokas. Kūriny, kurio jis neatpažįsta, smelkėsi iš kambaryje visur išslapstyto garsiakalbių.

Kas čia, po galais, vyksta?

Sukaupk dėmesį. Susiimk į nagą. Nepasiduok išgąsčiui. Tu namie, Savanoje, darbo kambary... ant stalo, o ant stalo kampo stovi telefonas, kaip stovėjęs...

Tai kodėl, po velnių, negaliu nė sumautai krustelėti?

Baimė peršniojo jį nelyginant rimbū, bet tuojau pat pasijuto grimztaš į miegą, priveiktas prietemos, temdančios regą. Kakta nuriedėjo prakaito lašai, jis neįstengė pakelti rankos ir nusišluostyti. Už nugaros išgirdo žingsnius... bent jam taip pasirodė. Gerai. Tas kažkas jį išgelbės.

Arba... ne.

Plaukeliai ant sprando pašiurpo. Gyslose virte užvirė adrenalinas.

Nors stengėsi kaip begalėdamas, nepajėgė pasukti galvos. Kodėl? Gal susirgo? Gal jis paveiktas narkotikų? Gal miega? Jį ėmė pykinti. Kas čia atsitiko? Ką jis padarė? Kas, po velnių, stovi jam už nugaros?

Niekas. Čia nieko nėra. Nė jokios blogos dvasios, dėl Dievo meilės. Tau maišosi protas. Susiimk! Telefonas! Jei tik jis galėtų pasiekti telefoną ir surinkti pagalbos numerį... Bet nepajėgė kilstelėti rankos. Raumenys suglebę... nevaldomi.

– Džošai?

Širdis suspurdėjo, tačiau kūnas nė nekrustelėjo.

Kalbėjo pašnibždomis. Keičia balsą? O gal jam tik pasirodė?

Jis vėl įsitempė ir pabandė pasukti galvą.

Ir vėl nepavyko.

– Džošai, ar girdi mane?

Švelnus. Gundantis. Ir mirtinas.

Kažkas jį kalbina. Gal kas nors atėjo jam padėti, jo išgelbėti? Tačiau viltis bematant išblėso. Jei kas nors ketintų jam padėti, pasiskubintų. Viskas pernelyg įtartina. Jei kas nors čia yra iš tikrųjų, jei čia ne jo vaizduotė, tai tik jį aptikęs priešas.

Dieve, išgelbėk mane.

Šalti pirštai palietė riešą. Jam pasirodė, kad jis pašoko. Iš tikrųjų nė nepajudėjo.

Kas, po velnių, jį liečia, brauko vidine dilbio puse? Čiuo-pia pulsą? Nejuo jis atrodo miręs? Nepajėgė pakreipti galvos, negalėjo kilstelėti nuo stalo ir pasukti sprando, pažiūrėti, kas palinko prie jo, nepagaunamas nė akies krašteliu. Daktaras? Maldauju, Viešpatie.

Staiga į akis tvykstelėjo ryški šviesa, lyg jam būtų surengta nuodugni apžiūra. Veltui stengėsi išskirti nors kokį pavidalą vildamasis, kad už kone smegenis pradeginusio spindulio įžiūrės šmėstelint tą, laikantį žibintuvėlį. Tačiau veido nebuvo matyti, tik lyg pro rūką pirštai, aptempti medicininėmis pirštinėmis, ir cigaretės žybsnis.

Dėl Dievo meilės, gana iš manęs tyčiotis, vežkit mane į ligoninę!

Spragtelėjęs žibintuvėlis užgeso. Jį apsiautė tamsa, dabar jau nieko nematė. Žerplėjantys šviesos apskritimai tebesvilino smegenis. Galutinai suglebęš ant stalviršio, užkliudė tuščią stiklinę. Ta nuvirto, nusirito per stalą ir nukritusi ant kilimo minkštai dunkstelėjo. Šalti pirštai nesiliovė trinti jam riešo, bet kovodamas su miegu jis beveik nejuto.

Aš gyvas, kvaily, nejuo nesupranti? Vežk mane į ligoninę! Tačiau žodžiai užstrigo gerklėje, jis nepajėgė nei balso išgauti,

nei liežuvio apversti. Tylą drumstė tik prieškambaryje tiksintis laikrodis ir vėjas, šlamantis pro stiklines duris, jo paliktas atlapas, ir dar jo paties širdies dūžiai. Širdis nesiveržė iš krūtinės kaip paklaikusi, o darbavosi vangiai, kaip ir galva, – nesiblaškė iš siaubo, kaip galėjai baimintis. Gal vis dėlto jis tik sapnavo? Viskas taip neįtikima. Tarsi sulėtinta.

Jis pajuto, kad pirštine aptempti pirštai ėmė smaukti jam marškinių rankovę. Rankovė slydo vis aukščiau, apnuogindama ranką. Kokio velnio? Išplėtęs akis vylėsi susivokti, kas jam, tačiau regėjo judant tik šešėlius, tamsuojant pavidalą... ir kažką žybtelint. Metalą.

O Dieve.

Ašmenys buvo ploni kaip skustuvas. Dveji. Žirklys. *Chirurginės žirklys?* Bet... bet... Jį persmelkė išgąstis. Veltui mėgino pajudinti ranką. Koją. Kad nors kokia prakeikta galūnė krustelėtų, tačiau jis buvo priverstas tysoti ant stalo priplojęs galvą ir laukti savo lemties.

Ir lemtis apsiareiškė kaip išskydusi figūra su žirkliemis.

Beprotybė. Kas tas žmogus? Kas čia atėjo su žirkliemis? Nieko gero.

Išgirdo čekštelint ir pamatė, kaip nuo rankogalio atšoka saga.

Jis vos neapsikakojo.

Marškinių rankovę pasmaukė aukščiau ir ranka apsinuogino. Plika ranka. Prieš jo akis subolavo kūnas, sužvilgo ašmenys.

Čirkšt!

Širdis liovėsi plakusi.

Žirklys atsargiai nukirpo plaukelį jam nuo dilbio.

Jis sujudėjo. Tik mintyse. Krūtinėje jį purtyte purtė, bet iš to jokios naudos. Jis nepajėgė patraukti rankos, tegalėjo žiūrėti, kaip žirklys artėja prie kraujagyslių, tvinksinčių po oda. Šiaip ar taip, jam jau tas pats. Ir vis dėlto paklaikęs iš siaubo jis rėkė – be garso.

– Juk žinai, kas aš?

Pažįstamas balsas.

Jis nepajėgė prabilti.

– Gali manyti, kad aš Atropė.

Atropė? Kas ji, po galais?

– Ak. Turbūt nieko nežinai apie tris likimo deives, ar ne? Mitologijoje buvo trys moterys, nuo kurių priklausė tavo lemtis. Dzeuso dukterys – moiros. Trys seserys, nulemiančios žmogaus likimą.

Mitologija? Kokio velnio? Žirklės atmušė stalinės lempos šviesą. Jis krūptelėjo mintyse.

– Žinoma, Kloto, jauniausioji, verpia siūlą, o vidurinė sesuo Lachesė jį atmatuoja. Parenka žmogui jo dalią ir nusprendžia, kiek jis gyvens.

Žirklės priartėjo dar labiau ir aštrus smaigalys palietė odą šalia akies.

Jis bandė išsisukti, bet taip ir tysojo, tarsi cementu pritvirtintas prie stalo.

– Ir dar yra Atropė. Pati stipriausia. Ji ir užbaigia gyvenimą nukirpdama vertingąjį siūlą, – ji suėksėjo žirklėmis. – Pasi-rinkau tą vardą.

Kas? Ne!

Čirkšt!

Žirklės, braukdamos per blakstienas, nubruožė skruosto odą.

Jis nieko nepajuto. Jokio skausmo.

Ji laikė suėmusi apnuogintą riešą.

Čekšt!

Ant stalo nutiško pirmieji raudoni kraujo lašai.

O Dieve, ne! Jis veltui stengėsi truktelėti ranką. Pavyko tik sumykti. Negalėjo nė susigūžti, o baisusis įnagis dar kartą kirptelėjo ir kraujas sutepė ašmenis. Jį nupurtė siaubas – suvokė,

kad toji, kurios nepajėgė įžiūrėti, pasiryžusi jį nužudyti; lėtai ir apskaičiuodama.

Negali būti! Greičiausiai čia sapnas. Košmaras. Koks beprotis galėtų taip elgtis? Ak, Dieve... kraujas tekėjo srovele per riešą jam į delną ir per pirštus sunkėsi į balutę ant stalo. *Liaukis! Dėl Dievo, liaukis!*

Gal jį tenori pagąsdinti, gal jis nemirs? O gal kas nors surengė jam žiaurų galą? Vienas Dievas žino, mieste pakanka žmonių, pageidaujančių matyti jį mirusį.

Bet būtų gana ir šūvio į galvą. Arba tabletės į taurę gėrimo. Arba peilio į prakeiktą jo širdį.

Nebent jo tariama žudikė mėgautųsi štai kuo... nes jai reiktų ne mirties, o matyti jį mirštantį. Nebent ta nesveika kalė visai pakvaišo supratusi, koks bejėgis jis stebės paskutinius savo paties kraujo lašus sunkiantis ir tykstant iš gyslų. Gaudydamas kvapą Džošas susivokė, kad lėtai nukraujuos ir nusibaigs. Nukreipė akis į stiklinę cigarų dėžutę ant stalo kitame kampe ir glotniame gaubtame jos paviršiuje įžiūrėjo savo paties blyškų atspindį, o už jo šmėkšant dar vieną pavidalą, palinkusį prie jo ir iškreiptą gaubto stiklo.

Vieną mirksnį jo akys susidūrė su užpuolikės žvilgsniu. Jis išvydo žudikės veidą. Jos vypsni – gal šypsenos šešėlį ar pasitenkinimo užuominą.

Ir paskutinės viltys išsisklaidė.

Džošas atpažino iškreiptus bruožus ir širdis ėmė stingti nuo aiškios minties – jis pasmerktas stebėti, kaip pats lėtai nukraujuos ir mirs.

PIRMAS SKYRIUS

Skausmas plėšė jai galvą. Smegenyse trypė laukinių arklių kaimenė. Išdžiūvusioje burnoje juto bjaurų skonį ir dar kai ką... Kai kas bloga, slegiantis jausmas, regis, gulte užgulė ją pataluose. Širdis sunkiai plakė, mušė prakaitas, iš atminties kilo neaiškūs sapno vaizdiniai... Džošas... Ji eina plytų takeliu į jo namą.

Po padais čėža sausi lapai. Vėjas braižosi ažuolo šakose ir plaiksto kedeninę tilandsiją. Netoliese amsi šuo, ore tvyro cigaro dūmų kvapas. *Nereikia tau čia būti, greičiau bėk iš čia!* Ji lipa laiptais į plytinio namo, kuriame kadaise gyveno, priebutį. Durys kiek praviros. Siauras šviesos spindulys krinta prieangyje. Kvietimas į tamsią tvankią naktį. *Nedaryk to. Neik į vidų!*

Viešpatie brangiausias, ką veikia vakar vakare? Ketлина vos praplėšė užtinusią akį. Per daug vakar išgėrė... Gerokai per daug. Ji savo miegamajame. Pro užuolaidas jau skverbiasi aušra ir ties galva palubėje suzvimbė ventiliatorius. Vakara vakarą prisiminė nenuosekliai – lyg per miglas. Ji ėjo susitikti su seseria... taip, taip ir buvo, nes... jai reikėjo prasiblaškyti.

Vakar buvo Džeimės gimtadienis.

Ir jai pasigirdo nykus choras, tarsi giedotų nepataikydamas
į toną būrelis vaikų –

Su gimimo diena,

Su gimimo diena,

Su gimimo, miela Džeime...

Ketlinai sugniaužė širdį. Jos dukrai būtų sukakę penkeri.

Jei dukrelė būtų gyvensi.

Ji vėl užsimerkė nuo kiaurai veriančio aštraus skausmo. Džeimė. Brangus, brangus vaikelis. Išplėšta iš jos glėbio sulaukusi vos trejų, angeliško veidelio mažylė. O Dieve, kaip Ketlina jos ilgėjosi. Kartais net dingdavosi, kad nebepajėgia žengti į priekį, susiimti ir gyventi toliau. Dabar, gulėdama lovoje ir akinama tiesos, ji juto netekties maudulį, jau įprastą, per giliai nusėdusį širdyje.

Ketlina, viskas per tave. Jei bent kiek būtum buvusi geresnė motina, taip nebūtų atsitikę!

Džošo išpuoliai draskė širdį, sukeldami kaltės jausmą, niekaip neapleidžiančią graužatį, kad ji turėjusi padaryti daugiau, pasistengti labiau ir būtų kaip nors išsaugojusi dukrelę.

Nė negalvok taip. Neklausyk jo ir, dėl Dievo meilės, nepasiduok jo nuodingoms kalboms! Pati žinai, padarei viską, kad ją išsaugotum.

Prisiminusi daktarės Veid nurodymus, kaip atsikratyti neigiamos energijos, kaip atrasti save, naują tikslą, ji lėtai iškvėpė ir pasistengė giliai alsuoti. Pamažu sielvartas susitraukė į niūrų gėlos šešėlį, užsiglaudusį už galvos sopės.

Ei, koks siaubas. Verčiau jau būtų pirma išsipagiriojusi.

Galvoje lyg įkaitinta geležimi bedė dar vienas žiaurus vaizdinys.

Džošas savo darbo kambaryje, bet nejudantis. Ne. Užsikniaubęs ant stalo, rankos prie šonų, galva pasukta veidu į duris.

Iš rankų lėtai sunkiasi kraujas ir kreša ant kilimo. Jis žiopčioja įbedęs į ją akis.

Ji atsisėdo kaip nudiegta. Dieve, ar ji sapnavo? Širdis daužėsi krūtinėje. Nakties slogučio nuotrupos praslinko galvoje ir išblėso.

Ak, Dieve, ak, Dieve, ak, Dieve!

Ramiau, Ketlina. Giliai alsuok. Tai tik sapnas. Neištižk!

Ji sunkiai gaudė kvapą. Prisiminė visus būdus, išmokus per terapijos seansus ir stengėsi suvaldyti įsisiautėjusius jausmus.

– Kad aš dar kada... – sudejavo.

Kodėl ji vakar taip nusigėrė, nesvarbu, daugiau pasitenkins tik gurkšneliu... Bet kas ten buvo? Ji sumirksėjo. Suko galvą, mėgindama prisiminti. Neišgavo nieko, tik netvarias, suaižėjusias nakties košmaro atplaišas.

– Viešpatie, – sušnibždėjo.

Ji vėl pasiklydo laike ir valandų valandos pranyko iš gyvenimo lyg nebuvusios. Net neprisiminė, kaip parsirado namo. Į sąmonę išgavo nuovoka, kad atsitiko kažkas labai bloga. Dar negalėjo įvardyti, tačiau pojūtis buvo toks stiprus, kad pašiuropo oda.

Tu susapnavai baisų sapną. Ir viskas. Atsikvošėk. Ji dar syki giliai įkvėpė. Guli savo lovoje. Namie. Saugi.

Ir kankinama pačios stipriausios migrenos. Galvoje tvinkčiojo. Gerklę peršėjo, ilgai prasėdėjus bare plaukai trenkė rūkalais. O Dieve, vakar vakare ji kuo tikriausiai padaugino. Pro atvirą langą sušvito pirmieji kylančios saulės spinduliai ir ji prisimerkė. Lengvas vėjelis su jazminų dvelksmu atnešė ką tik užėjusio lietaus, ėmusio kliukti vamzdžiais, garsus. Stiklinės durys buvo vos praviros, nėrinių užuolaidos, šen bei ten patamsėjusios ir išteptos, kilščiojo ir plazdėjo.

Kodėl durys atidarytos? Gal vakar vakare buvo karšta ir ji pravėrė prieš įsirangydama į lovą? Košmaro vaizdiniai vėl tvykstelėjo sąmonėje, susiliedami su vakar vakaro atsiminimais.

Ji išgėrė keletą taurių bare... pakrantėje. Ar ir tai iš jos padriko sapno? Prisiminė muzikantų keliamą triukšmą, tebejuto, koks pradvisęs rūkalų dūmų debesis ties minios galvomis. Ji kiek padaugino – na, gerokai, bet įsigudrino parkeliauti namo. Nežinia kaip. Bet tada viskas nutrūko.

Galvos skausmas, nenumalšinamas net nepagailejusi ekse-drino, tvinksnė už akies. Jausdama silpnumą ir išmušta iš vė-žių ji žvilgtelėjo į laikrodį. Blykčiojo raudoni elektroniniai skai-tmenys. Dvylika. Vidurnaktis? Vidurdienis? Tikrai ne. Ką tik pradėjo čirenti paukščiai. Tikrai dar anksti. Penkios ar šešios. Pasiutusiai geras laikas keltis. Matyt, buvo sutrikęs elektros tie-kimas. Ją išbudino tik sapnas, sujaukti paskiri vaizdiniai, įsire-žę į sąmonę.

Perdžiūvusioje burnoje kaip arklių pristovėta. Viduriai tuš-ti, regis, naktį ji bus išsivėmusi. Brūkštelėjo delnu prakaitą nuo kaktos, sykiu nubraukdama drėgnų plaukų sruogą, ir užčiuo-pė gurvolį. Išsitemė pirštus ar... ar... Po velnių, koks čia kvapas? Akimirka jai toptelėjo – vėmalai, tačiau kvapas nebuvo rūgštus, veikiau metalo, ir... ir... Viešpatie... Pakėlusį ranką prie veido iš-vydo dėmes, jų patakas iki pat alkūnės. Tamsiai raudonas. Nu-bėgusias iš įpjautų abiejų riešų, o pjūviai uždžiūvę stora plutele.

Ką?

Skausmingai mirkčiodama, šiaip ne taip pasislinko lovoje aukščiau ir atsirėmė į pagalves. Baimė temdė protą. Ji sugrai-bė jungiklį. Spragtelėjo. Akinamai tvykstelėjo šviesa ir ji išvy-do kraują.

Subėgusį į paklodes.

Kruvina ranka brūkštelėta lovos galvūgaly.

Nusišluostyta į užuolaidas.

Išterliotos sienos.

Visur.

– Ne... Dieve, ne!

Ketlina kaip įdiegta šoko iš lovos, kojos susipainiojo nak-
tiniuose marškiniuose ir ji plojosi veidu į gelsvą kilimą, irgi iš-
margintą raudonų dėmių.

– Jėzau!

Viešpatie brangiausias, kas čia *buvo*? Keturpėscia paropoj
atbula krauju apkrešėjusiu kilimu. Atrodė, tarsi šiame septy-
niolikos kvadratų kambaryje būtų buvęs kas nors pjaunamas –
gyvūnas ar žmogus. *O tu pramiegojai!*

Širdis sustojo, nes ant durų staktos pamatė piršto atspaudą,
kitą brūkštelėtą per sienos apvadus. Turėjo suvaldyti gerkle ky-
lantį šleikštulį. Paklaikusi iš baimės nuslinko į vonios kambarį.

Kieno tas kraujas?

Tavo. Pasižiūrėk į save!

Akys nukrypo į veidrodį virš kriauklės. Ten, kur prie veido
buvo prisilietusi rankomis, oda raudonavo lyg sumušta, šner-
vės buvo užkepusios krauju. Plaukai susivėlę ir praradę žvilge-
sį. Nejaugi jai vėl iš nosies ėmė smarkiai bėgti kraujas, kaip ka-
daisė vaikystėje, – net nepajusdavo miegodama. Ne... kaip tada
paašskintum supjaustytus riešus? Ir kraują visame kambaryje?

Prisiminė praviras duris... Kažkas ją supjaustė? Surakino
baimė. Dieve, bet kodėl ir už ką? *Kas?* Regis, tuoj prasidės pa-
nikos priepuolis, tik šiaip ne taip prisivertė apsiraminti. Tas
kraujas nebūtinai visas jos. Negalėtų būti. Ji gyva. Niekas, tiek
nukraujavęs, neliktų gyvas. Niekas neatlaikytų tokių skerdynių.

Pasirėmusi į kriauklę, ji bandė sugaudyti mintis. Jautėsi ap-
svaigusi, nesusivokianti, migrena ryte rijo smegenis.

Dieve brangus, o jeigu tas, kas taip pasidarbavo, vis dar čia?

Ne, kokia beprasmybė. Jei kas būtų norėjęs ją nužudyti,
darbą būtų užbaigęs. Kraujas ant plaukų, ant sienų, vonios
kambaryje sudžiūvęs. Jau praėjo kiek laiko. Vadinasi, arba už-
puoliką kas nors išgąsdino, arba jis tiesiog išėjo.

Arba tai padarei tu pati ir palikai duris atlapas.

Ne... Tačiau ji nieko negalėjo prisiminti, nieko.

Jei kraujas ne tavo, tada kieno?

– Nežinau, – sušnibždėjo ji.

Gal tikroji auka vis dar name?

Ji žvilgtelėjo į dušo kabiną. Matinis stiklas buvo įskilęs, pamatė kruviną plaštakos atspaudą.

Viešpatie, padėk man.

Prisivertė priglausti delną prie stiklo. Taip ir matė mintyse lavoną į lubas užverstomis akimis, iškarusiu liežuvium, kraują, tekantį į kanalizaciją. Įsitempusi stumtelėjo duris.

Niekas neišvirto.

Dušinės kriauklėje netysojo pusgyvis kūnas.

Buvo pritaškyta dabar jau apdžiūvusio kraujo, srovelėmis nuvingiavusio per plyteles. Jai susuko vidurius. Kas čia buvo? Kas? Kilstelėjusi ranką įsitikino, kad plaštakos atspaudas ant dušo durų sutampa.

– Švenčiausioji Mergele, – sušnibždėjo ji. *Galvok, Ketlina, galvok. Nepasiduok išgąsčiui.*

Veidrodyje šmestelėjo pačios atvaizdas.

Kaip tai atsitiko? Kur ji buvo? Kieno krauju čia visur ištepota? Jai pakirto kojas. Suspėjo įsikibti į kriauklę ir pasilenkti – apsišlakstyti šaltu vandeniu veidą, kad neapalptų.

Gal tu čia ne viena? Gal ir dabar čia kas nors yra, kas nors apačioje. Kas nors tavęs laukia. Ji skubiai pažiūrėjo į savo atspindį. Išbalusi, susivėlę plaukai styro į visas puses, šviesiai rudos akys paklaikusios. *Durys į verandą praviros, o tu neprisime ni, kad būtum taip palikusi.* Ji dirstelėjo kiek į šoną ir pamatė veidrodyje atsispindinčias pravertas duris ir besiplaikstančias sukruvintas užuolaidas. Gal ji susirgo?

O jei įlindo koks žudikas, bet jai buvo prasidėjęs tas sąmonę temdantis galvos skausmas ir ji neišgirdo, kad į namą

kažkas įsibrovė? Bet juk nėra jokio kūno. Nieko, tik jos pačios praurbinti riešai ir kruvina nosis... niekas čia nebūtų ėjęs ko nors papjauti ir paskui išsinešęs kūną... ne. Į tvinksinčią galvą lindo keisčiausi paaiškinimai.

Jei kas nors įsibrovė į namą, kodėl nesukaukė apsaugos signalas?

Durys į verandą neužsklęstos, tu kvaiša. Akivaizdu, kad apsauga nebuvo įjungta.

Ji šonu atsišliejo į spintelę ir užsimerkė. Beprasmybė. Visiška. O įvarė jai tokį siaubą.

Gal ką nors buvai pasikvietusi? Bet ką? O jei kas įsibrovė... kodėl tada Oskaras nelėjo garsiai, kad prabustų visi kaimynai?

Oskaras!

Kur jis?

Mirtinai išsigandusi ir kraupdama ji dar kartą pažvelgė į dėmes ant grindų. Tik ne šuo... ne Oskaras! Užgniauzusi baimę nusivalė veidą kruvina naktinių marškinių rankove ir žengusi pro duris pasuko laiptų pusėn. Tyliai švilptelėjo.

Nieko.

Jai užgniauzė gerklę.

Geriau jau pasiimk kokį ginklą. Dėl visa pikta.

Namie ji nelaiko šautuvo, niekada netikėjo, kad jis padėtų. Prikandusi lūpą, čiupo svarmenį – jį kilnodavo žiūrėdama televizorių – ir nusėlino koridoriumi.

Ėjo įsitempusi ir įsiklausydama pro pašėlusiai mušančią širdį. Name buvo tylu. Ramu. Tarsi visur būtų saugu.

Suimk save į nagą. Pasistenk, Ketlina. Nesileisk, kad baimė tave paralyžiuotų. Stipriau sugniauzusi svarmenį, iš prieškambario ji dirstelėjo į vonios kambarį. Tuščia.

Iš jaudulio išmušta prakaito ji lėtai pravėrė kito miegamąjį duris. Širdis virptelėjo, kaip kaskart, kai žvalgydavosi po

dukrai priklausiusią erdvę. Mylimiausias minkštakailis Džei-
mės žvėrelis – kiškis nulinkusiomis ausimis – buvo atremtas į
pagalves dvigulėje lovytėje, užtiestoje šviesiu rankų darbo ap-
klotu. Ant lubų tebespindėjo žvaigždės ir debesėliai, jos pačios
nutapyti Džeimei. Kambarys buvo tuščias, ir nuliūdusi ji turėjo
pripažinti – jau trenkia dulkėmis, troškus oras primena, kad
jos dukrelės nebėra.

*Su gimimo diena, miela Džeiime... – blerbė galvoje nedar-
nūs vaikų balseliai.*

Neik ten. Ne dabar.

Prakaituotais pirštais suspaudė svarmenį. Suirzusi nuslin-
ko į darbo kambarį, čia stovėjo braižymo lenta ir stalas su kom-
piuteriu – viskas taip, kaip ir buvo palikusi. Ir rašomasis stalas,
ir braižymo lenta rymojo bebalsiai, stalas kiek sujauktas. Bet
nei kampuose, nei sieninėse spintose niekas netūnojo. Atsisu-
kusi tamsoje ji nužiūrėjo pavidalą. Ne! Aiktelėjo, bet iš karto
suprato, kad į ją spokso jos pačios atspindys žmogaus ūgio vei-
drodyje, pakabintame ant durų.

Ji vos nenualpo.

Nagi, Ketlina. Būk tvirtesnė!

Ji atsargiai nutykinio laiptais žemyn, kairės rankos neati-
traukdama nuo turėklo, o dešinią stipriai apgniaūžusi svar-
menį. Jai žengiant nuo paskutinės pakopos iš valgomajam at-
skirto kampo neliuoktelėjo tamsi figūra, mosuodama peiliu ar
pistoletu. Nenugriaudėjo šūvis. Joks...

Trumpai, skardžiai brūkštelėjo.

Odinis padas slystelėjo grindlente?

Ji sustingo.

Širdžiai beprotiškai būgnijant išgirdo šaldytuvo dūzgesį ir
tikslint prieškambario laikrodį. Norėjo šuktelėti šunį, bet nu-
tarė luktelėti. Prisivertė žingsnis po žingsnio šliaužti į priekį,
peržvelgdama kambarius. Svetainėje viskas kaip palikusi, rožės,

jos suskintos ir pamerktos ant kavos staliuko, vis dar kvėpėjo. Jokių kraujo pėdsakų.

Ji šiek tiek apsiramino. Namai, regis, tušti. Patikrino skalbyklą ir virtuvę, šioje pro langus jau skverbėsi aušros spinduliai, paskui valgomojo kampą, iš kurio matyti vidinis kiemas. Viskas kaip buvę.

Nykus.

Tik kad tavo miegamasis atrodo taip, tarsi tau ilsintis vakarėlį jame būtų pakėlęs Čarlzas Mansonas.

Pasigirdo skardus lojimas.

Oskaras!

Pamatė jį pro švieslangį, susivėlęs kiemšunis braižėsi į užpakalines duris. Ji vos nenuualpo iš laimės – taip palengvėjo.

– Kaip išsigavai lauk? – švelniai priekaištavo Ketlina, o nesitveriantis kaily terjero mišrūnas strypčiojo ant užpakalinių kojų ir kaip pasiučęs draskė letena stiklą.

Tad štai ką ji girdėjo. Atsklendė duris, ir šuo puolė jai į glėbį. Šiaušdama jam keršą kailį Ketlina mėgino prisiminti, ar netyčia neišleido jo lauk. Kai parėjo namo, išleido šunį, paskui, išgėrusi dar kelis kokteilius su degtine ir likeriu, užlipo į antrą aukštą, o jį pamiršo?

Ir kam tau būtų to reikėję? Jei taip, tada turėjai vilktis ramtydamasi riešais ir patirti patį klaikiausią kraujoplūdį iš nosies per pastaruosius penkerius metus? Žinai, Ketlina, turbūt Kelė teisi, regis, pamažu kraustausi iš proto. Itin sėkmingai.

– Kas čia vakar atsitiko? – paklausė ji šuns, paleidusi ant grindų, tada atidarė skardinę ir, kol jis suko ratu aplinkui, iškrapštė édalą į dubenėlį. – Tu nė pusės tiek nesidžiaugi pamačius mane, kaip aš tave, – tikino dėdama ant grindų dubenėlį.

Šuo, įnirtingai vizgindamas uodega, arė snukiu dubenį nepaisydamas, kad ji tapšnoja jam per galvą. Kadaisė dėl sutaršyto

kailio jis buvo Džeimės pavadintas žiūrimiausio jos serialo „Sesame gatvė“ veikėjo Niurzgos Oskaro vardu.

– Žinai... viskas gerai, – kalbėjo jam, tačiau pati vargiai tuo tikėjo.

Ēdalo kvapas sužadino jai skrandį. Ji atsilošė ir atsisėdo ant kulnų. Po galais, ką gi vakar vakare ji iškrėtė? Iš kur visas tas kraujas? Miegamasis atrodo taip, tarsi ten kas nors ką nors būtų padūręs. Bet po kelionės į barą – koks jo pavadinimas? – ji nieko neprisiminė. „Klampynė“. Tikrai, „Klampynė“. Ji ilgai sėdėjo vienoje iš atitvarų ir laukė, kol pasirodys jos dvynė sesuo.

Matė, kaip barmenas kartkartėmis į ją dirščioja. Gal jam atrodė keista, kad ji užsisakė du gėrimus – sau kokteilį su degtine ir likeriu, o Kelei martinio. Ir jį, jei gerai prisimena, išmaukė pati, nes Kelė iškrėtė įprastą pokštą – kažkur prašapo.

Daugiau ji bemaž nieko neprisiminė, nebent kaip dorėjo abi sklidas taures, paskui čiulpsėjo saldžius pipiriukus iš alyvuogių, paskui kramtė pačias alyvuoges. Bemaž nieko.

Buvo labai triukšminga... garsiai grojo hiphopą, šį permušdavo kalbos ir juokas, ir...

Tarsi skustuvu per odą – atmintyje sušvitęs sukrutėjo ir pabiro vaizdinys. Ji namo, kuriame rūpinosi interjeru, prieškambarėje; sienas puošia rinktiniai paveikslai, laiptų papėdėje ant grindų tarsi sargybinis stovi didžiulis senovinis laikrodis. Jos kulniukai taukši marmuro grindimis į kabinetą – durys praviros; ji mato ten savo vyrą, su kuriuo nebegyvena, žvelgiantį į ją nereginiomis akimis, o po jo rašomuoju stalu susitvenkęs klanas kraujo.

Ketlina aiktelėjo. Kodėl ji prisiminė Džošą? Ir vėl jai prieš akis stojo jo baltas, be gyvybės veidas. Kodėl ji regi jį mirusį?

Nes vakar buvo tavo dukters gimtadienis.

Nes tas niekšas skiriasi su tavim.

Ir dar todėl, kad jis ketino kelti tau ieškinį dėl netyčinės mirties. Tavo dukros mirties. Tavo dukrelės.

– Liaukis!

Ji susapnavo. Džoši nepavyks. Nieko nenutiko. Pradariusi šaldytuvą ji stvėrė butelį vandens, atsuko ir pusę ištuštino, bet tik tam, kad netrukus pajustų, kaip tas vėl kyla aukštyn. Sparčiai. Ji persisvėrė per kriauklę.

Išsivėmė. Vėl. Ir dar kartą. Pagaliau tik sausai žiaukčiojo, visa šlapia nuo prakaito, tarsi išgręžta.

Verčiau paskambintum savo psichiatrei. Kraustaisi iš proto!

Bet ji negali. Daktarė Veid neseniai išsikraustė. Ketlina liko be psichiatrės pagalbos. Nuostabu. Nesivargino, nemėgino susirasto kito gydytojo. Nenorėjo jokio.

Iki šiol.

Tada policijai. Paskambink policininkams.

Ir ką sakyti? Kad iš nosies bėgo kraujas? Nes galbūt... prisigėrusi... bandžiau persipjauti venas?

Vėl. Galbūt tu vėl bandei, priminė įkyrus balsas galvoje.

Jei paskambinsiu policijai, jie mane išveš. Į psichiatrijos kliniką.

Gal tau ten ir vieta.

– Ne!

Ji pažvelgė į rankas ir susiraukė. Anas atsitikimas – tai įvyko taip seniai.

Tas „anas atsitikimas“ vos nekainavo tau viso gyvenimo.

Ji nenorėjo apie tai galvoti. Ne dabar.

Pirmiausia reikia nuspręsti, ką daryti. Turi suimti save į nagą. Nusiraminti. Stengtis susivaldyti. Įsitikinti, kad laukujės durys užrakintos, tada nusiprausti ir griebtis to jovalo viršuje. Bet pirmiausia reikėtų paskambinti Kelei. Išsiaiškinti, kas atsitiko.

Gal tas kraujas viršuje jos.

Ketliną užliejo nauja baimės banga, ji ėmė įnirtingai rinkti Kelės telefono numerį namelyje prie upės, jos „užuoglaudoje“, kaip sakydavo sesuo. Pasigirdo signalas. Vienas. Antras. Nagi, nagi. Pakelk ragelį! Telefonas čirkstelėjo trečią kartą. Ketlina atsišliejo į indaują trokšdama, kad sesuo atsakytų. Ketvirtas signalas, tada skimbtelėjimas ir: „Sveiki, jūs susisiekte su manim, aš ne namie. Palikite savo numerį!“ Ji išgirdo tolygiai pyp-sint – įsijungė garso įrašas.

– Kele? Kele? Tu ten? Jei esi, pakelk ragelį. Tuo pat... čia Ketlina... Reikia pasikalbėti... apie vakar vakarą. Prašau atskambinti. Kai tik galėsi.

Ji lėtai padėjo ragelį stengdamasi nepasiduoti baimei.

Drebančia ranka nusibraukė plaukus nuo akių. Ne jau Kelė vėl išvyksta iš miesto? Ji buvo susirengusi važiuoti verslo reikalais, bet kada?

Ketlinos širdis smarkiai plakė. Vis greičiau, greičiau. *Mąstyk, Ketlina, mąstyk!*

Kelės mobilusis! Ji surinko, tada laukė, be garso skaičiuodama signalus ir melddamasi, kad sesuo atsilieptų. Vienas. Du. Trys. Ak, ne.

– Prašau atsiliepti.

Prabilo balso paštas: „Jūs paskambinote Kelei. Palikite žinutę.“ *Nuostabu!*

Tik nusiramink. Supypsėjo atsakiklis.

– Kele, čia Ketlina. Paskambink man. Svarbu.

Ji padėjo ragelį svarstydamą, gal pačiai važiuoti į sesers namelį. Bet kokia iš to nauda? Kokia iš viso nauda? Jei Kelė bus netoliese, pati paskambins.

Ar paskambins?

Kartais Ketlina dėl to suabejodavo.